

Llort

Carmageddon

- Recordes quan fèiem allò dels escacs?
—Uf, si en fa d'anys.
—Tampoc no tants... Vuit o nou.
—Et semblen pocs?
—...
—Jo no tenia fills. No tenia tants problemes...
—Era divertit. I poc arriscat.
—Sí... Ara..., ara ens hi va la vida.
Callen, no perquè no tinguin res més a dir. Callen i escolten els panteixos d'esforç del tercer home.
—Com va, Niño Batracio?
—Bé, no em falta gaire.
—Fa una estona que no sento música... Aviat vindran a rematar la feina.
—Et podem ajudar?
—Expliqueu això del escacs. Jo no ho sé.
Els dos homes es miren. Se cedeixen l'honor de narrar l'anècdota. O rebutgen fer-ho en una situació com aquella. Driblant la indecisió, un comença.
—El Waldo hi sap jugar bastant bé.
—Molt bé. Hi sé jugar molt bé.
—D'acord, molt bé. Però no tant per guanyar sempre.
—Això ningú no ho pot fer.
—Ho vols explicar tu?
—...

—Ell jugava i jo era per allà, mirant, com altra gent. Eren partides ràpides, amb apostes clandestines.

—Se'n fan sovint, als parcs. I a Bogotà n'hi ha molts, de parcs.

—Quan el Waldo em feia un senyal, jo m'acostava i, fent-me passar per idiota, després que ell aturés el rellotge, mirava fixament els polsadors i en premia un... clac. I l'altre... clac. I tot seguit: clac, clac, clac...

—Cada cop més ràpid, com un subnormal histèric! Era boníssim. M'havia d'aguantar el riure...

—L'altre jugador es posava nerviós i perdia la concentració... i la partida.

—Ja està! Ja m'he deslligat!

—De puta mare, Batri! Va, ara a nosaltres.

—No, no. M'escapo sol i que us donin pel cul. Sereu cua de sargantana.

—No facis bromes, que aquests ens tenen ganes de veritat.

—Home, Waldo, és que aquella merda ja es veia que no colava com a farlopa.

—Era l'única solució, Batri. O els portàvem el quilo o ens pelaven.

—I havíem de desaparèixer abans que se n'adonessin... però...

—Amb un quilo de guix, farina i aspirines triturades, què voleu? Us pelaran igual.

—*Ens pelaran, Niño Batraccio, ens pelaran...*

—Jo només soc el xofer, no estic en els vostres negocis... No us sona, això? Si no compto per als beneficis, tampoc per als marrons.

—Ja els ho explicaràs a ells.

—I tant que ho faré. I fotrè el camp.

—Amb la teva merda de cotxe?

—Voleu que us deslligui o no?

—...

—Doncs no us foteu del meu cotxe.

—Puto Batri... Va, deslliga'ns, o pillaràs un sac d'hòsties.

—D'ells o nostres.

—Malparits de merda...

El Marc és el de la samarreta del Barça, amb el «10» de Messi, però hi posa «Marc» en lletres grogues. Té dinou anys i va néixer al Poble-sec. Estrictament, va néixer al Guinardó, a l'hospital de Sant Pau, però sempre ha viscut al Poble-sec. És molt prim i passa del metre vuitanta-cinc, amb la cara plena de grans que embruten unes faccions agradables. Li diuen *Niño Batracio* perquè sempre té la pell freda i humida, sobretot les mans. Per això s'ha pogut deslligar de les cordes amb què els de la banda del Jalamillo els retenen, des de fa unes quinze hores, en un petit magatzem, als budells de la discoteca Dreams, al sud del Paral·lel, cantonada amb el carrer de Palaudàries. Un local que canvia de nom més sovint del que el Registre de la Propietat és capaç d'assimilar.

El Marc va conèixer el Waldo i el Chancho fa uns sis mesos, a urgències del CAP de Manso. El Marc havia anat per terra amb la moto. Contusions i el colze esquerre en carn viva. La moto en va sortir més mal parada. El Chancho tenia un esquinç al turmell dret. El Waldo l'acompanyava. El Chancho va explicar al Marc que eren per la zona, al Poble-sec, tancant uns negocis, però se'ls havien complicat i s'havien escapat entre xiuletets de bales. El Marc va mantenir la boca oberta dos o tres segons més del que li hauria permès passar per moderadament espavilat. El Waldo no deia res, dormia. La mona.

Tornem a l'interior del magatzem de la discoteca del Paral·lel.

El Waldo, amb un polo Lacoste falsificat i de color rosa xiclet que cada cop té més zones enfosquides per la suor que el cos revingut segrega amb abundància, i

el Chanco, amb una samarreta imperi bruta i més petita del que toca, són dos colombians que fa pocs anys que s'han instal·lat a Barcelona. Viuen a l'Hospitalet. El Waldo té trenta-dos anys i quatre fills. El seu cosí Chanco en té vint-i-sis i ni té parella fixa. De fet, folla molt menys del que vol fer creure. De fet, no és que la samarreta li vagi petita, és que és gras; a més, fa cara de mico empenyat. De fet, per al truc aquell de picar compulsivament els commutadors del rellotge d'escacs no havia de fingir gaire.

El Waldo necessita pasta per mantenir quatre fills i ha passat molt de temps des que va cobrar per l'última feina legal. Una feineta, en realitat. Les hores d'avorriment barrejades amb desesperació i alcohol el van empenyer a burxar i burxar els nois, alguns compatriotes, de les cruïlles del carrer de Blai amb Margarit, Tapioles i Poeta Cabanyes. Als *dealers* de l'Hospitalet ja els havia cremat, el defugien. Els del Poble-sec són uns joves de vorera que no estan gaire còmodes des que s'ha posat de moda la ruta de Blai i el carrer s'ha omplert de terrasses de bars, la majoria oferint productes clònics o ètnics, i de riuades de turistes i d'autòctons. Un carrer de vianants protegit del pas de vehicles per una dotzena de balises fixes de ferro instal·lades a cada cruïlla i, de tant en tant, una de bastant més gruixuda i retràctil, de les que s'amaguen dins del paviment. Protegit del pas de vehicles de motor, perquè les bicicletes i els monopatins el transiten amb impunitat esquivant gent que hi passa o que busca lloc a les terrasses, nens que juguen a pilota i amb els nervis dels que fan la cerveseta, gossos mig adormits sota les taules i coloms que picotegen les brosetes que esporàdicament cauen dels plats.

Després de superar filtres, com si fossin pantalles d'un videojoc, el Waldo va entrar en contacte fa cinc mesos amb els de la banda del Jalamillo, colombians com ell. Va haver de beure i pagar massa consumicions

al Dreams, nits successives, abans de ser rebut pel Jalamillo. Aquest, però, aviat li va concedir la prova d'iniciació: un viatge d'anada i tornada. Poca cosa, mig quilet de coca. Quatre condons ben atapeïts ficats pel cul. Prova superada. Per al segon viatge es va poder endur el Chanco. El tercer cop fent de mules també va anar bé. Duien molta més coca amagada a la maleta que entaforada al recte. Va anar tan bé que se'n van quedar una part.

Primer error.

Els del Jalamillo se'n van adonar i no es van empassar les explicacions. Si era veritat que encara no havien cagat la que faltava, els obririen en canal per buidar-los. Va sonar un mòbil. Una melodia de reggaeton. Els cosins del Jalamillo confirmaven des de Colòmbia que el Waldo i el Chanco havien marxat amb un quilo més de coca de la que asseguraven que havien dut fins a l'aeroport del Prat. No calia discutir qui mentia. O la duien aquell mateix dissabte, o... I els gegants de la guàrdia pretoriana del Jalamillo van donar al Waldo i al Chanco quatre empentes intimidatòries de comiat. I els van confiscar els passaports com a penyora. Havien de tornar al cap de poques hores. I amb la coca que faltava.

Però el Waldo ja l'havia malvenut a uns de l'Hospital. Uns que no van acceptar tornar el quilo pel mateix preu. Un deu per cent més o adeu a la farlopa. El Waldo tenia gairebé tots els diners cobrats, però no el deu per cent extra. Ni de lluny. Mantenir quatre fills és car.

I en aquest cul-de-sac, van seguir una d'aquelles inspiracions que a les novel·les i a les pel·lícules tenen els personatges intrèpids i amb una espurna de genialitat i a la vida real els imbècils: voler fer passar gat per llebre. I els van enxampar. I el Jalamillo encara es va empenyar més del que ja ho estava.

Segon error.

I ara s'han acabat de deslligar i, mentre es freguen els canells envermellits, discuteixen com escapar d'una mort probable i d'una tortura segura.

El temps se'ls ha acabat perquè ja senten el pany de la porta. Així que es comença a obrir, es miren els uns als altres i exploten cap a la sortida, com una cervesa sacsejada.

L'home que ha obert el magatzem, gran d'edat i cansat després de moltes hores feinejant pel local, és envestit i trepitjat com un *mozo* borratxo en un *encierro* dels Sanfermines.

El Waldo obre camí, corrent amb ganes, tot i que forma una estranya figura, amb els braços curts mig cobrint-se el cap, que du ben cot per evitar possibles cops. El segueix el Chanco, amb un pas més feixuc i sorollós, mirant d'imitar la postura de defensa en carrera del seu cosí. Hi afegeix una aportació, una mena d'udol, com un càntic sense lletra que íntimament el deu animar a rematar la jugada en gol. Tanca el trenet el Marc, ben dret i llançant mirades per tot el local, destriant amb esforç entre la foscor alguna porta, d'emergència o no, que els permeti sortir directament al carrer. N'identifica una a la seva esquerra. I se n'hi va. Empeny el sistema d'obertura i un clatellot de llum de dia li tanca els ulls. Amb un peu al carrer i l'altre encara dins del local, mantenint la porta oberta, dubta una fracció de segon si ha de començar a córrer fins al seu cotxe, sol. Això li oferiria més oportunitats de sortir-ne ben parat. Ell no té res a veure amb aquell merder. Els ha acompanyat perquè l'han enredat. Li costa fer el següent pas i abandonar-los, tot i que ara són molt menys interessants del que li van semblar aquella primera vegada a urgències. Sí, són uns cabrons que només l'han convidat a unes quantes ratlles i a algunes birres a canvi de dur-los en cotxe i d'aguantar les seves batalletes. Mai no li han proposat entrar al negoci. Al que sigui, dels molts que sempre tenen entre

mans. Uns cabrons, OK, però... els deixa allà? Merda... Xiula fort, sense fer servir els dits. «Waldo, Chanco! Per aquí!» Ensopegant amb tamborets i ja perseguits per tres homes de format cent cinquanta quilos de múscul entrenat, recobert de pell tatuada sota les influències de l'*horror vacui*, el Waldo i el Chanco segueixen el Marc sense desfer la postura de protecció capcota.

Són al carrer de Palaudàries. El Paral·lel, pocs metres a la seva dreta, és ple de gent. No ple en el sentit que hi hagi moltes persones anant amunt i avall: és ple del tot. I de gent aturada.

Diumenge 15 de maig del 2016, 19.22 hores.

Aquella gentada no és d'ucraïnesos, sorpresos i contents perquè, ahir a la nit, una tal Jamala va guanyar el festival d'Eurovisió amb una cançó de protesta cantada en tàtar. Tampoc no són fans de Bruce Springsteen, extasiats pels efectes del concert amb què, també ahir al vespre, el ja venerable Boss va omplir el Camp Nou de públic i de gairebé quatre hores de música. I si en comptes del vespre fos el matí, de motius per tallar la circulació del Paral·lel i aïllar els habitants del Poblesec de la resta de la ciutat no en faltarien, des de curses populars (de la Dona, dels Bombers, d'El Corte Inglés, bicicletades...) fins a proves oficials (la Marató, el Tour de França...), passant per rues diverses (la Love Parade, la Cavalcada de Reis, la Festa de l'Associació de Veïns, la concentració de Harley Davidson...).

No cal ser gaire observador per endevinar què hi passa, avui. Fins i tot el Waldo i el Chanco, capcots i amb els braços fent cabaneta, capten i interpreten el sentit del doble color predominant: el blau i grana. Els jugadors del Barça, dalt d'un autobús de dos pisos descapotat, han de passar, passen o han passat per l'avinguda i milers de persones els esperen, els victoregen o ja els enyoren i els diuen adeu fent onejar banderetes i bufandes.

El Marc, en comptes d'anar cap a la gentada i diluir-s'hi com tres terrossos de sucre en aigua calenta, comença a córrer en direcció contrària, cap al carrer de Vilà i Vilà.

Tercer error.

Allà hi té aparcat el cotxe, un Kia Picanto, de color turquesa, barat. Els pares del Marc el van comprar a una coneguda del barri que el feia servir poc. Així pretenien evitar que el fill continués col·leccionant caigudes amb la moto. És tan petitet que gasta poca benzina i el pots aparcar en qualsevol forat. L'hi va dir el pare. I el color és original, oi? Ignorant el comentari de la mare, el noi va claudicar perquè era millor que anar a peu i estava sense moto.

Han d'arribar amb prou marge respecte dels perseguïdors, calcula el Marc, per tenir temps d'obrir les portes, encabir-s'hi tots tres i circular per aquells carrers amb pujades i baixades manades per l'orografia de la falda de la muntanya de Montjuïc, antic espai d'horts i barraques, ara zona verda amb diversos reclams culturals, esportius, lúdics... en fi, turístics.

Plantat davant la porta del conductor, el Marc, que ha tret un bon avantatge als seus sequaços gràcies a les cames llargues i al cos lleuger, ara està perdent aquest temps preciós provant d'obrir la porta del cotxe. Li suen tant les mans que el comandament li ha caigut dues vegades a terra. Clac. Panys oberts. Ho aconseguix just quan arriba al vehicle el Waldo, ja sense els braços damunt del cap. Entra al darrere, sense dir res, satisfet, com si la partida ja estigués guanyada. El seu polo està xop. El tors del Waldo recorda un xiclet mastegat i enganxat sota d'un pupitre. El Marc fa gestos per animar el Chancho a arribar. I seu al volant, a correuita, quan veu aparèixer els tres homes del Jalamillo, aixecant polseguera com una estampida de nyus. Un s'atura i treu el mòbil. Agafa aire mentre li

responen la trucada. Dispara algunes ordres. Amb tot això, el Chanco ha arribat ranquejant fins al petit Kia i s'esllavissa al seient del copilot. El Waldo i el Marc l'esbronquen perquè ha trigat tant. Ell, intercalant paraules entre les esbufegades, es defensa amb l'escut de l'antic esquinç de turmell. Un esquinç que en realitat no es va fer en una fugida heroica, com la d'avui. Es va torçar el turmell en baixar d'una vorera, distret, mentre acompanyava el Waldo en una de les seves borratxeres depressives i victimistes. Quatre fills, bla, bla, bla. Pasta, necessito, pasta, grrr, grrr, grrr... I, sobretot, la dona m'ha deixat per un altre, buà, buà, buà.

El Marc posa el motor en marxa i comença a maniobrar. No cal gaire per treure aquell kart amb capota d'on és estacionat. Per als cotxes, Vilà i Vilà va en direcció cap al Dreams i, per tant, en direcció cap als homes del Jalamillo que s'acosten bufant pel nas com toros.

—Atropella'ls, Batri, atropella'ls!

—No.

—El Chanco té raó, esclafa'ls, aixafa'ls!

—Que no!

Diu que no, però el Marc va directe cap als dos homes del Jalamillo que encara els empaiten. Accelera, clava un cop de volant a la dreta i enfila Cabanes. Ha anat de deu o dotze metres que els dos cepats no els enxampen. No els hauria costat gaire tombar el cotxe per impedir que fugissin.

—Chanco, obre la guantera, ràpid!

—Què vols? Tens una pistola?

—Uns guants, uns guants de pell...

El Marc gira a la dreta i agafa el carrer de Piquer. Arrenca el retrovisor d'un vehicle aparcats amb el dret del seu cotxe. El volant li rellisca com si estigués untat de sabó líquid.

—Agafa'l! Agafa el volant!

El Chanco obeeix i el Marc afluixa la velocitat i es

posa els guants tan de pressa com pot, que no és gaire, perquè la pell fina es nega a lliscar i a adaptar-se a aquells dits humits.

Arriben a Nou de la Rambla. El Marc frena en sec. Enllesteix el tema dels guants.

—Què fem? Baixem cap al Paral·lel?

—No. No podem travessar-lo.

—Doncs muntanya amunt.

—Els hem despistat, no cal patir.

Quan el Chanco diu això, el Waldo es regira com bonament pot en l'espai diminut que li queda darrere del Chanco, perquè el Marc té el seu seient enretirat al màxim per fer entrar les cames. El Waldo, jugant-se una contractura a la zona cervical, aconsegueix veure carrer enllà. El Marc també mira, ell a través del retrovisor interior. I tots dos exclamen:

—Hòstia puta!!!

Un Mitsubishi Montero, negre i amb el vidres tintats, rugeix cap a ells. Són de la banda del Jalamillo, no hi ha dubte: els acompanya, com un efecte de boira acústica, el ritme monòton d'una tonada de reggaeton.

El Marc accelera. Tot i que ho fa de manera brusca, les rodes no grinyolen contra l'asfalt perquè aquell motor no té potència per provocar, amb dos grassonets dins el vehicle, l'efecte de so tan imprescindible en una persecució de cotxes.

Pugen per Fontrodona conscients que aviat els enxamparan. Voldrien poder treure els peus per sota, com els Picapedra, per fer córrer més aquell cotxe de joguina.

—Accelera, acceleeraaa!

Poumb-crecg!

El Mitsubishi els ha envestit. Ha trencat el joc de llums esquerre del Kia i l'ha abonyegat una mica.

El Marc fa un nou cop de volant, cap a la dreta, per enfilat Blai.

Quart error.

—Què fas?! No hi podràs passar, amb el cotxe!

—Batri, les barres. Les baaarres!

El Marc accelera i tanca els ulls quan passa entre les dues balises més separades que ha localitzat. Ha previst, amb un càlcul intuïtiu que, com a molt, ratllarà una mica algun dels laterals del cotxe. Ni això. Per tant, el quart error es converteix en...

Primer encert.

El Mitsubishi, dominat per la fúria de dos-cents cavalls muntats per samurais disposats a engolir el nan sud-coreà, accelera, convençut que les barres de ferro que impedeixen el pas de cotxes no l'aturaran. *Poumbrrraaac!* I sí. El cotxe ha doblegat gairebé fins a terra una de les balises, però el preu és massa alt: ha trencat l'eix davanter i ha espatllat el motor. El vehicle queda inutilitzat, rajant oli, comença a fumejar i és envoltat dels xiscles de la gent que pren una cervesa i que encara no s'ha recuperat del pas del petit Kia Picanto arrambat a les taules i topant contra alguns vianants.

—Sí!

És l'exclamació eufòrica del Waldo quan comprova que el potent perseguidor ha perdut la cursa.

—Ho veieu com és un bon cotxe?

—És collonut!

—Sí, Batri, però ara surt d'aquest carrer, que la gent s'està empenyant...

El Marc ha tornat a passar entre dues balises i continua circulant per la zona de vianants a frec de les desenes de taules, cadires i para-sols. Alguns transeünts s'encaren al Kia i als seus ocupants. El Marc afluixa i va conduint calmat i amb prudència. Té la intenció de girar per Salvà. Va demanant disculpes als que els esbronquen i fins i tot comencen a picar la carrosseria.

Filtrant la mirada entre les persones que els van encerclant, que ja s'acosten a la categoria de tumult, el

Chancho veu que un altre tot terreny, un Volkswagen Tuareg, negre i amb alguns vinils decoratius que simulen flames, s'ha aturat a la cruïlla. I que en baixen dos païos. Dos més de la banda del Jalamillo.

—Batri, nen, fot-li canya, que els tornem a tenir aquí.

—Què dius?

El Chancho assenyala amb un dit tremolós.

El Marc no s'ho fa tornar a dir i prem el clàxon tres segons seguits. Aconsegueix l'efecte dissuasiu que esperava. Els vianants rabiüts se separen una mica del cotxe i ell dona gas remugant disculpes i colpejant-ne més d'un.

Quan arriba a la cruïlla, els del Tuareg li endevinen les intencions i posen primera per bloquejar el pas de Blai. Fan tard. El Marc, amb quatre cops de volant, esquiva el cotxot i els dos sicaris i torna a ficar-se per la zona de vianants de Blai. Aquesta vegada sí que ha fregat el lateral dret contra una balisa.

Sabent que no els poden perseguir, afluixa la velocitat i fins i tot està temptat d'abaixar el vidre de la finestra i fer-los botifarra, però el nou tumult de pacífics bevadors de cervesa i endrapadors de tapes globalitzades que els comença a envoltar el fa canviar d'idea.

I sobretot el soroll que sent. Bang!

—Accelera, accelera! Ens disparen!

En sentir un segon i un tercer tret, la gent que amenaçava el Kia es llança a terra o arrenca a córrer com pollastres decapitats i el Marc prem el pedal de l'accelerador fins a fer-se mal. Intenta esquivar gent, taules, cadires, gossos i coloms, però quan un dels projectils travessa el vidre del darrere i el del davant, es deixa d'hòsties i es limita a guanyar distància als homes del Jalamillo tan de pressa com pot per deixar de ser un blanc, bé, un turquesa fàcil.

Arrasa amb tot perquè no veu res.

Al Marc, l'adrenalina li podria rajar per les orelles, els

lacrimals i els forats del nas i del cul. Fins i tot podria pixar adrenalina dalt d'un pedestal. El parabrisa trencat és una teranyina que li impedeix veure-hi amb la claredat que el moment exigeix. El Chancho carrega un puny per trencar del tot el vidre, però just llavors absorbeixen per aquell mateix espai i dins del cotxe una iaia aferrada a un caminador que no ha estat a temps d'evitar-los, potser perquè l'han envestit per la rereguarda. Sembla que porti un xal fet de vidrets ensangonats. El Chancho reacciona irreflexivament: ja són massa gent, allà dins. Empeny fora del cotxe la dona, lleugera com un espantaocells. Un cor de crits de pànic, d'ensurt i de repudia, amb una lletra carregada de més insults i renecs que un tema de hip-hop, és la reacció dels solidaris vianants al llançament de la iaia.

El Marc ja ni s'afecta, no s'ho pot permetre. Tiba un dels guants per posar-se'l bé, deixant anar el volant però no de prémer l'accelerador. Es mira al retrovisor i hi veu el rostre del Brian O'Conner, el protagonista de la nissaga *The Fast and the Furious*. Somriu. Se somriu.

Travessen la cruïlla de Poeta Cabanyes. El Waldo, d'un cop de colze, ha fet saltar el vidre del darrere per poder veure si els segueixen. Ara van a cara descoberta, entomant la força de l'aire i dels insults, intuïnt les expressions de terror dels vianants just abans que desapareguin sota el cotxe o hi rodolin per sobre, mullant-se amb esquitxos de cervesa i de sangria, i rebent els impactes suaus d'algun dau de patata amb quètxup i salsa de braves. També n'hi ha de sucades amb sang. El Marc no afluixa. Travessen Tapioles i de poc que no els envesteix pel lateral un Volkswagen Tuareg. Aquest no és negre, és verd metal·litzat. Sense vinils. S'han sumat més cotxes del clan del Jalamillo a la persecució.

El Marc, poc esperonat pels seus companys, perquè estan tan acollonits que només poden resar, contrau-

re esfínters i eixugar-se esquitxos, continua circulant per Blai, evitant tants obstacles com pot. Arrossegueu algun cos que gemega i xiscla. Segurament és un gos, enganxat per l'arnès a qualsevol sortint de sota el cotxe. Podria ser la vella del caminador, opina el Chanco, mentre mastega un dau de patata amb molt més soroll del que seria imprescindible. El Marc travessa Margarit, i deixa dos dits més del lateral dret del cotxet enganxats a una balisa. No afluixa, ja no pot afluixar perquè, a més dels homes del Jalamillo, en dos cotxes molt més potents que el Kia, ja fa desenes de metres que els empaïta una munió de transeünts joves que els llancen ampolles de cervesa, cadires, platets i moltes escopinades i greus insults. Superen la cruïlla de Blasco de Garay i, mentre enfila el tram de carrer de Blai que mor a la plaça dels Ocellets, gairebé al Paral·lel, el Marc barrina què farà un cop hi arribin. Girarà a l'esquerra i pujarà per Creu dels Molers. Si tenen sort, si superen la cruïlla de Magalhães, tres carrers amunt, encara poden tenir alguna oportunitat d'escapar. Fins que no arribin allà, els homes del Jalamillo no els podran enxampar, si no és que van contra direcció...

Cinquè error.

Quan arriba a Creu dels Molers els esperen dos homes del Jalamillo fent senyals que s'aturin i amenaçant de treure les pistoles, cosa que no fan per prudència perquè, a més de la gent de les terrasses de Blai, en aquell punt conflueixen amb la gentada que celebra la passejada triomfal dels jugadors de futbol del Barça.

El Marc només té una fita: allunyar-se dels homes amb pistola. Accelera i travessa la plaça atropellant set o vuit persones més. Encara el cotxe contra la gentada que atapeeix, amb un gruix de tres o quatre fileres, els laterals de l'avinguda. Envesteix aquell mur de maons tous i cridaners i aconsegueix accedir a la zona central del Paral·lel. Per fi una via sense gent ni entrebancs. És

com anar per l'autovia que diuen que Moisès va inaugurar al mar Roig. Ara sí que pot córrer fins a rebentar el motor. A cent, a dos-cents, a cinc-cents quilòmetres per hora! El Marc, amb la mirada dispersa i envermellida, s'imagina prenent un Redbull a Castelldefels, d'aquí a poca estona, lluny dels homes del Jalamillo. Rient amb el Waldo i el Chanco, recordant les moltes anècdotes acabades de viure.

Últim error.

Dos cotxes els segueixen. Els atrapen. I no són els del Jalamillo, són mossos d'esquadra que fa un parell de minuts han estat alertats del caos que un petit cotxe turquesa està provocant al carrer de Blai.

Cridòria.

Algun dels crits és perquè aquell cotxe ratllat, abonyegat, sense vidre parabrisa, tacat de sang i que arrossega el cadàver d'un gos entortolligat a les restes d'un caminador provoca mal rotllo, tot i la mida petita. Altres crits, aliens al que passa, al que no es pot veure a partir de la tercera fila, són de «Barça, Barça!» i «Tooot el camp, plas, plas, plas, ééés un clam...!». Ah, i esporàdics «*iMadrid, cabrón, saluda al campeón!*».

Uns agents de la Guàrdia Urbana s'han proposat fer desistir el Marc d'aquella cursa cap a enlloc posant-se davant del cotxe, des d'una distància prudent, i fent anar els braços com aspes de molí. Tres aconseguixen esquivar-lo. Un quart agent és atropellat. El cotxe dels Mossos que va just darrere del Kia es decideix a envestir-los i després prova d'avançar-los per la dreta. El Marc, instintivament, fa un cop de volant contra el cotxe patrulla per impedir que l'avanci. El perseguidor ha frenat i el Kia topa contra la vorera del carril central per a les bicis.

I es fa el silenci dins del cap del Marc.

El Kia Picanto comença a donar violentes voltes de campana. Rodola per damunt de la gentada que no es

pot escapar d'aquella piconadora en miniatura però, de tota manera, mortal si t'inxampa sota. Finalment s'atura, a tocar de la cruïlla amb Entença. De cap per avall, emmurallat per gent morta, malferida o, com a mínim, esverada.

El Marc no duia el cinturó cordat. I el Waldo observa que té el cap en una postura molt poc natural. És mort. El Chancho també. Una estella de la carrosseria, de dos pams de llarg i quatre dits d'ample, li travessa el pit. Ha estat tot molt ràpid, perquè té els ulls i la boca oberts, amb alguna resta de patata enganxada als queixals.

Les sirenes ja arriben.

El Waldo pensa en els seus quatre fills. Ell no està ferit greu. Els fills. Una dosi d'energia, lluminosa. I encaixa les peces. Ha de ser ràpid. Despullar un mort no és gens fàcil. En molt poc temps, amb molt poc espai, de cap per avall, arrebossat de persones i amb trilion de litres d'adrenalina colpejant-te el cervell, frega l'impossible.

Només el frega.

Pocs minuts després, diluït en una marea blaugrana que ofega la plaça d'Espanya i que encara no està al cas de la massacre d'uns centenars de metres Paral·lel avall, hi ha un colombià de nom Waldo, tot i que a la samarreta que li encotilla els greixos hi posa Marc. Mentre recula dissimuladament cap a l'Hospitalet, té un moment d'eufòria, s'atura i crida, puny enlaire, un eslògan que facilita una integració social exprés: «Visca el Barça! I visca Catalunya!».

NOTES

El terme bíblic *armageddon*, utilitzat per diverses religions, serveix per referir-se a la fi del món després d'una catàstrofe.

En escacs, *armageddon* és com s'anomenen les partides que han de ser definitives, en què s'estableixen unes normes que impedeixen que es pugui acabar en taules.

Carmageddon, del 1997, és el primer videojoc de la saga creada per Stainless Games basada en curses de cotxes amb accidents violents, trencadisses i atropellaments massius.

El Kia Picanto no arriba als 160 centímetres d'amplada. Les balises del carrer de Blai, pels passos més generosos, poden estar a una distància d'entre 180 i 200 centímetres.

Podem garantir que durant la redacció d'aquest conte no ha patit mal cap persona, cap gos, cap iaia amb caminador, ni cap dau de patata.